

עפ"ג 4985/01/15 - זיאדן אבו סולב נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ג 4985-01-15 אבו סולב(עציר) נ' מדינת ישראל 01 מרץ 2015

לפני

כב' הנשיא אברהם טל, אב"ד

כב' השופטת זהבה בוסתן

כב' השופטת מיכל ברק נבו

זיאדן אבו סולב (אסיר)

המערער

נגד

מדינת ישראל

המשיבה

נוכחים:

המערער ובא כוחו - עו"ד קניג

ב"כ המשיבה עו"ד סיגל אורבך סולומון

המערער הובא על ידי שב"ס

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

1. כנגד המערער הוגש כתב אישום בת.פ. 7056-11-13 (בית משפט השלום בכפר סבא) (להלן: "**התיק הראשון**"), בו יוחסו לו עבירות של פריצה לבניין וביצוע גניבה בצוואתא; היזק לרכוש במזיד בצוואתא; וניסיון גניבת רכב בצוואתא.

בעקבות ביצוע עבירות אלה נעצר המערער ביום 30.10.13, וביום 26.11.13 הורה בית המשפט על מעצרו עד תום ההליכים.

ביום 1.6.14 הציגו הצדדים בפני בית משפט קמא הסדר טיעון על פיו יודה המערער ויורשע בעבירות שיוחסו לו, והצדדים יעתרו במשותף להטלת עונש מאסר של 18 חודשים בניכוי ימי מעצרו.

2. ביום 6.11.14, לאחר שהמערער החליט לצרף תיק נוסף, הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון חדש. בהתאם להסדר החדש צורף תיק נוסף והוא ת.פ. 32959-09-14 (בית משפט השלום פתח תקווה)

(להלן: "תיק הצרופ"), אשר כלל שני אישומים.

המערער הורשע על פי הודאתו בתיק הצרופ בהסגת גבול פלילית והחזקת סם שלא לצריכה עצמית (נושא האישום הראשון), ובהיזק לרכוש במזיד בצוותא ופריצה לבניין וביצוע גניבה בצוותא (נושא האישום השני).

לעניין העונש הודיעה ב"כ המאשימה כי קיימת הסכמה לעתור במשותף לעונש מאסר בן 28 חודשים לצד מאסר מותנה. עוד הודיעה כי לעניין יתר רכיבי הענישה, דהיינו - קנס, פיצוי והפעלת פסילה מלקבל ולהחזיק רשיון נהיגה, אשר רלוונטית לתיק הצרופ, הצדדים חלוקים והם מבקשים שבית המשפט יכריע. כך גם לגבי ניכוי ימי המעצר בתיק הראשון.

3. גדר המחלוקת שהתעוררה בין הצדדים לעניין ניכוי ימי המעצר נבעה מהעובדה כי המערער היה נתון במעצר עד תום ההליכים בתיק אחר שהתנהל בבית המשפט בבאר שבע בת.פ. 39577-10-13 (להלן: "תיק באר שבע").

בתיק באר שבע נעצר המערער עד תום ההליכים ביום 14.10.13 ודינו נגזר ביום 21.5.14. הושתו על המערער 7 חודשי מאסר בניכוי ימי מעצרו, דהיינו, בניכוי התקופה מיום 14.10.13 ועד 21.5.14.

נזכיר כי בענייננו נעצר המערער ביום 30.10.13, דהיינו, בתקופה שמיום 30.10.13 ועד 21.5.14 היה עצור בתיק באר שבע ובתיק הראשון.

4. בית משפט קמא, (כב' השופט אביב שרון) הכריע במחלוקת בין הצדדים וקיבל את עמדת המשיבה לפיה ניכוי ימי המעצר החל מיום 30.10.13 ועד ליום 21.5.14 תהווה ניכוי כפול, הן בתיק הראשון והן בתיק באר שבע, ולפיכך הורה כי מתקופת המאסר המוסכמת (28 חודשים) ינוכו ימי המעצר החל מיום 14.5.14 בלבד.

בית המשפט נימק את החלטתו בצורה מופרטת (ראה פסקה 12 לגזר הדין).

5. טעמיו של בית משפט קמא היו כדלקמן:

א. המחלוקת "הוצפה" על ידי הצדדים בפני בית המשפט אשר החליט כי הצדדים ישובו לשוחח ביניהם ואם לא יגיעו להסכמה תוכרע הסוגיה על ידי בית המשפט;

ב. ההסדר החדש שהוצג בעניין המערער כלל אמירה מפורשת מצד המשיבה כי תעתור לניכוי ימי המעצר על פי תפיסתה וסוכם כי הצדדים יטענו לעניין זה במסגרת הטיעונים לעונש ובית המשפט הוא שיכריע;

ג. ניכוי ימי המעצר מיום 30.10.13, יום המעצר בתיק הראשון, יביא לתוצאה בלתי הגיונית של ניכוי כפול;

ד. אין לקבל את טענת הסנגור כי מעצרו של המערער עד תום ההליכים בתיק הראשון אמור להביא

בהכרח לניכוי ימי המעצר אף אם המערער ריצה בתקופה זו עונש מאסר בתיק באר שבע, שכן מעצרו עד תום ההליכים בתיק הראשון בא למנוע את שחרורו ממאסר בתיק באר שבע ביום מתן גזר הדין ויצרה "רצף מאסר";

ה. הסדר הטעון אליו הגיעו הצדדים מקל עד מאד עם המערער וגם מטעם זה אין לשקול ניכוי תקופת המאסר שנשא המערער בתיק באר שבע מתקופת המעצר החופפת בתיק הראשון;

6. הערעור בפנינו מופנה הן כנגד אופן ניכוי ימי המעצר בתיק הראשון מתקופת המאסר בפועל, והן נגד רכיבי הקנס והפיצוי. לאחר שהסנגור שמע הערתנו לעניין אי צרוף המתלוננים כמשיבים בערעור, חזר בו מהערעור בדבר הפיצוי והקנס.

7. באשר לניכוי ימי המעצר, ב"כ המערער מעלה בפנינו את אותן טענות שהעלה בבית משפט קמא. לטענתו יש לכבד את הסדר הטיעון הראשון אליו הגיעו הצדדים, בפרט נוכח העובדה שזה ההסדר שהוצג למערער על ידי סנגורו בבית המשפט קמא ולגביו קיבל את הסכמתו.

עוד ציין כי היה על בית המשפט קמא לתת משקל לעובדה שאף המשיבה עצמה ראתה תחילה עין בעין עם ההגנה את אופן ניכוי ימי המעצר. כמו כן טען ב"כ המערער כי יש לתת משקל להצגת הסדר הטיעון המקורי, לחסכון בזמן שיפוטי, לצרוף תיק הצרוף ולשיקולי צדק.

8. ב"כ המשיבה טוענת כי המחלוקת הוצגה בפני בית משפט קמא תוך מתן ההכרעה לשיקול דעתו. אילו סבר ב"כ המערער כי לא יוכל להסכים לפרשנות אחרת, יכול היה לסגת מהסדר הטיעון בעת הצגת ההסדר השני ביום 6.11.14 ומשלא עשה כן הוא מושתק מלהעלות טענות אלה כעת.

נוסף על כך חזרה ב"כ המשיבה על חוסר ההיגיון שיש בניכוי הכפול ותמכה יתדותיה בנימוקי בית המשפט קמא.

9. לאחר שעיינו בהודעת הערעור, בטיעונים בבית המשפט קמא ובגזר הדין של בית משפט קמא, ושמענו את טיעוני ב"כ הצדדים בפנינו, שוכנענו כי דין הערעור להידחות.

10. ב"כ הצדדים הותירו להכרעת בית המשפט קמא את המחלוקת ביניהם נושא הערעור.

אילו סברו המערער ובא כוחו שקבלת פרשנותה של המשיבה מהווה סטייה מהסדר הטיעון פשיטא שלא היה מסכים לכך. בית משפט קמא נימק כדבעי את המסקנה אליה הגיע ולא מצאנו כי נפלה טעות כלשהי באף אחד מנימוקיו, שיש בכל אחד מהם ובהצטבר כולם לאחד כדי להצדיק את התוצאה אליה הגיע בכל הקשור לנושא שבמחלוקת שבערעור שבפנינו.

11. לאור כל האמור לעיל אנו דוחים את הערעור.

ניתן והודע היום י' אדר תשע"ה, 01/03/2015 במעמד ב"כ הצדדים והמערער

מיכל ברק נבו, שופטת

זהבה בוסתן, שופטת

אברהם טל, נשיא
אב"ד